

Arrest

nr. 347 979 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 16 december 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 7 november 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 december 2025 met refertenummer 134751.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN EDOM, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekende partij is op 20 november 2023 in Ghana gehuwd met een Belgische onderdaan.

1.2 Op 8 oktober 2024 dient verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf (type D). Hiervoor baseert zij zich op haar relatie met haar Belgische echtgenoot.

Op 15 december 2024 betreedt verzoekende partij het Belgisch grondgebied in het bezit van een dergelijk visum type D. Op 12 februari 2025 wordt zij in het bezit gesteld van een bijlage 15 en later op 21 maart 2025 wordt zij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3 Op 3 april 2025 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen het Ghanees huwelijk van verzoekende partij en haar Belgische echtgenoot te erkennen.

1.4 Op 14 april 2025 wordt verzoekende partij reeds ingeschreven op een ander en afzonderlijk adres.

1.5 Bij schrijven van 13 juni 2025 wordt verzoekende partij uitgenodigd om haar persoonlijke situatie toe te lichten en wordt zij ervan in kennis gesteld dat haar verblijfsrecht eventueel kan worden beëindigd. Verzoekende partij bezorgt allerhande stukken aan verwerende partij naar aanleiding van dit schrijven.

1.6 Op 7 november 2025 besluit verwerende partij tot een einde van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit betreft de bestreden beslissing die als volgt, wordt gemotiveerd:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht nadat haar in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 een visum gezinshereniging werd toegekend. Ze werd op 12.02.2025 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 21.03.2025 van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenote van de Belg K. A. (...) met wie zij zich vestigde.

Thans is de situatie volledig gewijzigd. Op 03.04.2025 ontving DVZ van de cel SAH van de stad Antwerpen de melding dat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen op 25.03.2025 weigerde om het huwelijk van betrokkene met de heer K. te erkennen. Blijkens de stad zouden een aantal elementen er op wijzen dat betrokkene met het huwelijk louter een verblijfsrechtelijk voordeel zou nastreven.

Op 14.04.2025 werd betrokkene ingeschreven op een apart adres.

Op 25.04.2025 ontving DVZ van de stad Antwerpen mails van de heer K.. Deze mails schetsen zijn versie van het feitenverloop van de afgelopen maand. In een bericht van 21.03.2025 laat mijnheer aan de stad weten dat hij en betrokkene niet zijn komen opdagen op een afspraak van 17.03 omdat hij er zeker van was dat zijn huwelijk niet zou volhouden. Hij vroeg om het huwelijk alsnog niet te registreren. Op 25.03 verduidelijkte hij dat er binnen het koppel “grote problemen” zijn waardoor ze zelfs apart slapen. De problemen worden volgens mijnheer “erger en erger”. Hij zou zinnens zijn om in Ghana de echtscheiding op te starten. Op 26.03.2025 trok mijnheer zijn verklaringen in. Hij stelde dat hij te fel had gereageerd na een ruzie en vroeg om het huwelijk alsnog te registreren. Op 19.04.2025 zond mijnheer een laatste mail naar de stad. In een reactie op de weigering tot erkenning van het huwelijk van 25.03.2025 stelt mijnheer het huwelijk niet via gerechtelijke weg te willen laten erkennen. Hij geeft aan dat hij niet wil dat mevrouw “een identiteitsbewijs op (zijn) achternaam” krijgt. Mevrouw zou immers twee dagen na het ontvangen van de niet-erkenning de woning hebben verlaten.

Mevrouw zelf schetst in de stukken die zij heeft voorgelegd naar aanleiding van onze brief van 13.06.2025 het beeld van een relatie waarin geen rekening zou worden gehouden met haar noden en wensen, ze zou volgens haar advocaat “emotioneel misbruikt” zijn geweest. In de chatberichten met verschillende personen die zij voorlegt, blijkt duidelijk dat het tussen haar en mijnheer K. niet meer boterde sedert haar aankomst in België. Ze verschillen in alles van mening: mijnheer wilt Turks eten, mevrouw moet “bedelen” voor geld om Afrikaans eten te kopen, mijnheer zou haar geen geld geven voor kleren, hij zou haar isoleren, zou haar geen genegenheid bieden, hij zou haar vragen om hem in publiek met zijn voornaam aan te spreken uit schaamte dat hij met een veel jongere vrouw is getrouwd, hij zou haar de toegang tot gezondheidszorg ontkennen, enz. Mevrouw betwist echter niet dat de relatie ten einde is, sedert zij op 14.04.2025 op een afzonderlijk adres werd ingeschreven. Er kan ook niet blijken dat zij en de referentiepersoon sedert die datum nog getracht zouden hebben om hun huwelijk terug op te sporen te krijgen.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april

1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Gelet op het voorgaande feitenrelaas, in het bijzonder de verklaringen van mijnheer en het feit dat mevrouw het einde van de relatie niet betwist, is het niet onredelijk te stellen dat er minstens sedert 14.04.2025 geen sprake meer is van een minimum aan huwelijksrelatie tussen de betrokkenen. Er is geen gezamenlijke vestiging meer sedert dan.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Gelet op de weigering tot erkenning van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen werd betrokkene op 13.06.2025 verzocht om elementen te doen gelden in het kader van een onderzoek naar de intrekking van haar verblijfsrecht in toepassing van artikel 74/20 van de wet van 15.12.1980. Deze brief werd haar betekend op 19.06.2025. Betrokkene bracht via haar advocaat onder meer stukken aan om de oprechtheid van haar relatie te duiden (chatgesprekken, geldtransfers, oproeplogs, foto's), maar beriep zich ook op artikel 42quater van voormelde wet om haar verblijfsrecht te bewaren en voegde te dien einde eveneens stukken toe bij haar repliek. Daarom menen wij dat het antwoord van betrokkene op onze brief in het kader van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet eveneens dienstig kan gebruikt worden om haar verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42quater van dezelfde wet te beoordelen. De volgende stukken werden voorgelegd:

- Mail advocaat
- Brief advocaat dd. 17.07.2025
- Paspoort betrokkene
- F-kaart betrokkene
- Verklaring betrokkene
- Artikel vakliteratuur: *exercice d'un controle collectif et d'une dynamique d'emprise*
- Chatgesprekken met "G. A."
- Chatgesprekken met "Mrs .3
- Foto's en chats gericht aan "A. Cousin"
- Chatgesprekken met "P. J."
- Chatgesprekken met "my love obaa K"
- Chatgesprekken met "AL."
- Chatgesprekken met "AA."
- Sociale mediaposts met foto's van betrokkene en/of de referentiepersoon, schermafdrucken van videogesprekken
- Oproeplogs
- Geldtransfers van Al. K. naar betrokkene
- Foto's van betrokkene
- Inburgeringscontract
- Inschrijvingsbewijs VDAB
- Arbeidsovereenkomst TRANSFORMICS BV + bijlagen
- Attest lidmaatschap CM

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten." Er werden na 18.07.2025 geen stukken meer voorgelegd.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 20.11.2023 te Ghana. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag voor een visum gezinshereniging in. Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds 14.04.2025. Zoals hierboven werd uiteengezet is het redelijk te stellen dat er sedert dan geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar gezamenlijk gevestigd geweest. (arrest RvV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RvV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke

vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”. De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt bovendien nergens betwist.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Betrokkene stelt het slachtoffer te zijn geworden van emotioneel misbruik. Zij tracht zulks aan te tonen met chatgesprekken naar diverse personen, zoals de referentiepersoon, diens zoon, eigen familieleden en kennissen. Betrokkene voegt bij haar stukken ook een eigen verklaring toe en een wetenschappelijk artikel over dwangcontrole. Mevrouw stelt in haar verklaring dat de communicatie tussen beide moeilijk verliep, dat de zonen van mijnheer dienden te vertalen, tot intieme zaken toe. Mijnheer zou mevrouw de toegang tot gezondheidszorg onthouden, zelfs toen ze in miskraam zou hebben gehad. Hij zou haar hebben verteld dat ze niet naar het ziekenhuis kon gaan tot drie maanden nadat ze haar F-kaart zou hebben ontvangen. Mevrouw zou moeten wachten hebben met haar integratiecursus en haar lessen Nederlands. Betrokkenen zouden samen niets doen, behalve in de vrachtwagen van mijnheer rijden, wat mevrouw niet graag had omdat mijnheer rookte. Dat laatste bezorgde haar thuis ook ongemakken. Mijnheer zou betrokkene ondanks haar gezondheidsproblemen niet de mogelijkheid hebben geboden om aangepaste voeding te kopen en zou haar geen geld geven om in haar persoonlijke hygiëne te voorzien waardoor zij zware huidproblemen zou hebben gekregen. Mijnheer zou mevrouw geen nieuwe kledij geven, bood haar geen genegenheid, het koppel sliep apart, hij weigerde om de telefoon op te nemen wanneer ze belde. Hij weigerde haar telefoonscherm te vervangen toen dat brak.

Dat mevrouw bijzonder ongelukkig was met de situatie thuis, blijkt uit de chatgesprekken die zij voorlegt waarin zij aangeeft dat mijnheer K. haar “like shit” zou behandelen. Er dient echter te worden opgemerkt dat op één persoon na – de zoon van mijnheer – geen enkele persoon rechtstreeks getuige kan zijn geweest van het beweerde misbruik. Er is ook geen objectieve derde zoals een arts, een politiebeambte, een maatschappelijk werker die de verklaringen van betrokkene bevestigt. In de chatgesprekken met de zoon (Al.) kan men geen bevestiging zien van het beweerde gedrag van mijnheer. De zoon stelt slechts dat mijnheer K. bijzonder boos was omdat mevrouw de woning had verlaten en dat hij hem had verzocht aan betrokkene te melden dat ze haar spullen moest komen ophalen. In gesprekken voor de komst van betrokkene naar België, geeft Al. aan dat hij het soms moeilijk heeft in de relatie met zijn vader en dat hij “eenzaam” is, maar zulks betekent nog niet dat de referentiepersoon een gewelddadig persoon is.

Mevrouw geeft aan geïsoleerd te zijn geweest, er was thuis niemand om mee te spreken. Haar telefoon was haar enige communicatiemiddel. Het is op z'n minst merkwaardig dat mevrouw die telefoon, mét toegang tot internet (zoals blijkt uit de diverse chatgesprekken), niet heeft gebruikt om hulp te verkrijgen. Mijnheer bleek ook geregeld uit huis te zijn. Waarom zij dan niet van de gelegenheid gebruik heeft gemaakt om uit haar beweerde benarde situatie te raken en medische of politieke hulp te zoeken, kan niet uit het dossier blijken. Zij heeft ook nadat zij de woning verliet, geen klacht ingediend bij de politie wegens het vermeende emotioneel misbruik of heeft geen hulp gezocht bij een arts of psycholoog.

Het is duidelijk dat betrokkene een volledig ander beeld had van hoe de huwelijksrelatie zou verlopen eens zij naar België zou komen. Klaarblijkelijk zaten zij en haar echtgenoot al heel snel niet meer op dezelfde golflengte wat kan verklaard worden door de moeizaam verlopende communicatie tussen beide, hun verschillen in culturele achtergrond en het leeftijdsverschil. Betrokkenen groeiden snel uit elkaar en mijnheer zou koud en afstandelijk zijn geworden. Maar van het beweerde emotioneel misbruik legt betrokkene onvoldoende objectieve bewijzen voor. Haar chatgesprekken met verschillende personen zijn slechts een subjectieve weergave van hoe mevrouw het relatieverloop heeft ervaren. Nergens ligt enig objectief bewijs voor van het misbruik dat zij beweert te hebben ondergaan. We hebben er alle begrip voor dat het voor mevrouw bijzonder pijnlijk is dat het huwelijk niet is verlopen zoals zij dat had gewenst en dat zij daar mentaal van afziet, maar dit toont niet aan dat zij het slachtoffer is of is geweest van een schrijnende situatie in de zin van de vreemdelingenwet. Betrokkene toont niet aan te voldoen aan het geval onder 4°.

Bijgevolg moet besloten worden dat betrokkene onder geen der uitzonderingsregimes voorzien in artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet valt.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980,

dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Mevrouw voegt foto's toe waaruit kan vastgesteld worden dat zij met huidproblemen heeft gekampt, doch er kan niet uit het dossier blijken dat dat thans nog het geval is.

Mevrouw kwam op 15.12.2024 aan in België. Minder dan een jaar geleden. Zij verblijft dus nog maar zeer kort in België.

Gezien mevrouw nog maar zeer kort in ons land verblijft en zij blijkens de voorgelegde chatgesprekken nog veel contact heeft met familie en kennissen in haar herkomstland, is het niet onredelijk te stellen dat zij nog een goede voeling moet hebben met de Ghanese maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot haar banden met haar herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is sedert 30.06.2025 in dienst bij TRANSFORMICS BV als huishoudhulp met dienstencheques. Het betreft hier slechts een beperkte tewerkstelling ten belope van 12u / week met bovendien een beperkt uurloon van 13,9 euro per uur. Daarnaast krijgt betrokkene nog enkele maaltijdcheques. Hoeveel betrokkene netto overhoudt aan deze tewerkstelling, kan niet uit de stukken blijken. Het is positief dat betrokkene de handen uit de mouwen steekt en deelneemt aan de arbeidsmarkt, maar de tewerkstelling van betrokkene en het daarbij horend inkomen is té beperkt om te garanderen dat zij over voldoende inkomsten beschikt om in haar eigen behoeften te voldoen. Zelfs in het meest optimistische geval van een maand met vijf weken waar betrokkene telkens drie dagen vier uur zou werken (cf. uurrooster op de arbeidsovereenkomst), zou zij bruto 834 euro verdienen en 8 maaltijdcheques van 4 euro (1 per 7 uur), wat nog steeds ruim onder het leefloon voor een alleenstaande zonder gezinslast zit (thans 1.314,20 euro per maand). Betrokkene bevindt zich dus in een precaire economische situatie dewelke niet noopt tot het behoud van haar verblijfsrecht.

Betrokkene legt een inburgeringscontract voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Verder liggen geen stukken voor waaruit kan blijken dat betrokkene begonnen is met taallessen voor één van de landstalen. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde inburgeringscontract niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Ook het inschrijvingsbewijs bij de CM vormt geen bewijs van integratie. In België is het hebben van een ziektekostenverzekering verplicht. Betrokkene doet hiermee dus niets anders dan te voldoen aan een wettelijke verplichting, hetgeen van eenieder die op ons grondgebied verblijft wordt verwacht, ongeacht diens nationaliteit. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, kan niet uit het dossier blijken dat er na 14.04.2025, datum waarop betrokkene werd ingeschreven op een afzonderlijk adres, nog sprake is van een relatie met de heer K.. Betrokkene betwist het einde van die relatie niet. Zij maakt verder geen gewag van een relatie met een ander, in België verblijvend persoon. Van minderjarige kinderen is geen sprake.

Betrokkene staat thans ingeschreven bij een andere man, maar van enig beschermenswaardig gezinsleven met die persoon ligt in het dossier geen bewijs voor. Zulks volgt alleszins niet uit het louter feit dat betrokkenen op eenzelfde adres ingeschreven staan. Dat kan even goed bij wijze van vriendendienst, om betrokkene toe te laten de relatiebreuk te verwerken of om de kosten voor huisvesting en nutsvoorzieningen te delen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

1.7 Tegen deze beslissing dient verzoekende partij op 16 december 2025 een beroep tot schorsing en nietigverklaring in.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 14 januari 2026 een nota met opmerkingen heeft ingediend

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 24 april 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot schorsing betreft

3.1 Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift ook een vordering tot schorsing aan. Er zou tijdens de procedure een verwijderingsmaatregel genomen kunnen worden en een dergelijke verwijdering zou een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen berokkenen aan verzoekende partij. Daarenboven geeft zij aan momenteel een nieuwe relatie te hebben die beschermd zou zijn door artikel 8 van het EVRM.

3.2 De Raad wijst er in dit kader reeds op dat de bestreden beslissing niet vergezeld wordt van een bevel om het grondgebied te verlaten. De opgeworpen schade kan dan ook niet volgen uit de voorliggende bestreden beslissing.

4. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

4.1 In haar enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 59 van het Verdrag van Istanbul, van de artikelen 40ter, 42quater en 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4 van de wet van 13 juli 2023 ter preventie en bestrijding van feminicides en gendergerelateerde dodingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij zet dit middel als volgt uit:

“Enig middel, genomen uit de schending van:

- *de artikelen 3 en 59 van het Verdrag van Istanbul ;*
- *de artikelen 40ter, 42quater en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;*
- *artikel 4 van de wet van 13 juli 2023 voor de preventie en de bestrijding van feminicides en gendergerelateerde dodingen ;*
- *de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- *en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur ;*

i. Wettelijk kader

Verzoekster was in het bezit van een verblijfsrecht op basis van de gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot, toegekend op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980. De bestreden beslissing trekt verzoeksters' verblijfsrecht in op grond van artikel 42quater van de wet.

Artikel 40ter, §4 verwijst naar artikel 42quater :

§ 4. Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan er binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van een Belg, ook een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van de familieleden beoogd in § 2, wanneer niet meer is voldaan aan de voorwaarden voorzien in de voorgaande paragrafen. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een beslissing tot einde van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in § 2, eerste lid, 3°, houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot beëindiging van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg.

Artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 stelt dat:

§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [2 binnen vijf jaar]2 na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger

van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden [...]4, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

De bestreden beslissing trekt het verblijfsrecht in op grond van artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15 december 1980, omwille van de beëindiging van de gemeenschappelijke vestiging. Bovendien was er volgens de bestreden beslissing geen sprake van een schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, §4, 4°.

Artikel 42quater stelt geen definitie voor van het begrip “schrijnende situaties”. De bepaling vormt de omzetting van artikel 13, §2, c) van richtlijn 2004/38/EG4. Deze bepaling definieert echter evenmin het begrip “huiselijk geweld” waarnaar verwezen wordt.

Het begrip huiselijk geweld wordt wel gedefinieerd in het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld.

Artikel 3, a) en b) van het Verdrag definiëren de begrippen “geweld tegen vrouwen” en “huiselijk geweld” als volgt:

a wordt „geweld tegen vrouwen” beschouwd als een schending van de mensenrechten en een vorm van discriminatie van vrouwen en wordt hieronder verstaan alle vormen van gendergerelateerd geweld die leiden of waarschijnlijk zullen leiden tot fysiek, seksueel of psychologisch letsel of leed of economische schade voor vrouwen, met inbegrip van bedreiging met dit soort geweld, dwang of willekeurige vrijheidsberoving, ongeacht of dit in het openbaar of in de privésfeer geschiedt;

b wordt verstaan onder „huiselijk geweld” alle vormen van fysiek, seksueel, psychologisch of economisch geweld dat plaatsvindt binnen het gezin of het huishouden of tussen voormalige of huidige echtgenoten of partners, ongeacht of de dader in dezelfde woning als het slachtoffer verblijft of heeft verbleven;

Artikel 59 van het Verdrag viseert de specifieke situatie van slachtoffers van huiselijk geweld die voor hun verblijfsrecht afhankelijk zijn van hun echtgenoot :

1 De partijen nemen de wetgevende of andere maatregelen die nodig zijn om te waarborgen dat slachtoffers van wie de verblijfstitel afhangt van die van hun echtgenoot of van een volgens het nationale recht als zodanig erkende partner bij beëindiging van het huwelijk of de relatie, wanneer zich zeer moeilijke omstandigheden voordoen, op verzoek een eigen verblijfsvergunning krijgen ongeacht de duur van het huwelijk of de relatie. De voorwaarden voor de toekenning en duur van de zelfstandige verblijfsvergunning worden vastgesteld in het nationale recht.

2 De partijen nemen de wetgevende of andere maatregelen die nodig zijn om te waarborgen dat slachtoffers kunnen bewerkstelligen dat de uitzettingsprocedure wordt opgeschort in het geval van een verblijfstitel die afhankelijk is van die van hun echtgenoot of van hun volgens het nationale recht als zodanig erkende partner zodat ze een eigen verblijfsvergunning kunnen aanvragen.

3 De partijen verlenen een verlengbare verblijfsvergunning aan slachtoffers, in een of in beide van de volgende situaties: a de bevoegde autoriteit is van oordeel dat hun verblijf vanwege hun persoonlijke situatie noodzakelijk is; b de bevoegde autoriteit is van oordeel dat hun verblijf noodzakelijk is met het oog op hun samenwerking met de bevoegde autoriteiten bij het onderzoek of de strafrechtelijke procedure.

4 De partijen nemen de wetgevende of andere maatregelen die nodig zijn om te waarborgen dat slachtoffers van gedwongen huwelijken die voor dat huwelijk naar een ander land zijn overgebracht en als gevolg daarvan hun verblijfstitel hebben verloren in het land waar zij hun vaste woon- of verblijfplaats hebben, deze kunnen herkrijgen. (verzoekster onderlijnt)

Voor de toepassing van deze bepaling heeft de Raad van Europa een rapport bij het Verdrag opgesteld. De uitleg omtrent de toepassing van artikel 59 van het Verdrag luidt als volgt:

301. Onderzoek heeft aangetoond dat de angst om uitgezet te worden of de verblijfsstatus te verliezen een zeer krachtig middel is dat daders van geweld tegen vrouwen of huiselijk geweld gebruiken om hun slachtoffers ervan te weerhouden hulp te zoeken bij de autoriteiten of hen te verlaten. De meeste lidstaten van de Raad van Europa eisen dat echtgenoten of partners minimaal één tot drie jaar getrouwd of samenwonend zijn voordat zij aanspraak kunnen maken op een zelfstandige verblijfsstatus. Bijgevolg zetten veel slachtoffers wier verblijfsstatus afhankelijk is van die van de dader, de relatie voort, ook al worden zij gedwongen om gedurende zeer lange tijd misbruik en geweld te ondergaan.

302. De opstellers achtten het noodzakelijk om te waarborgen dat het risico om de verblijfsstatus te verliezen geen belemmering vormt voor slachtoffers die besluiten een huwelijk of relatie te beëindigen die gekenmerkt wordt door misbruik en geweld. De in lid 1 genoemde verplichting vereist dat de staten die partij zijn bij het verdrag de nodige wettelijke of andere maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat migrantenvrouwen die het slachtoffer zijn van geweld en wier verblijfsstatus afhankelijk is van hun echtgenoot of partner, in geval van ontbinding van het huwelijk of de relatie een zelfstandige verblijfsvergunning met een beperkte geldigheidsduur krijgen.

Het Verdrag is bindend voor tegenpartij. Het werd op 14 maart 2016 geratificeerd door de Belgische Staat en is een bindend juridisch instrument ten aanzien van alle partijen die er lid van zijn. Tegenpartij, zijnde de Belgische Staat, moet de artikelen 40ter en 42quater van de wet van 15 december 1980 dan ook toepassen met respect voor het Verdrag van Istanbul.

Dit is ook de conclusie tot dewelke het Hof van Justitie gekomen is in een arrest van 16 januari 2024. Hierin stelde het Hof vast dat:

46 Daarnaast moet met betrekking tot het Verdrag van Istanbul, dat de Unie sinds 1 oktober 2023 bindt, worden benadrukt dat dit verdrag verplichtingen bevat die vallen binnen de werkingssfeer van artikel 78, lid 2, VWEU, dat de Uniewetgever machtigt om maatregelen inzake een gemeenschappelijk Europees asielstelsel – zoals richtlijn 2011/95 – vast te stellen [zie in die zin advies 1/19 (Verdrag van Istanbul) van 6 oktober 2021, EU:C:2021:832, punten 294, 302 en 303]. Voor zover dat verdrag verband houdt met asiel en non-refoulement, maakt het bijgevolg ook deel uit van de relevante verdragen als bedoeld in artikel 78, lid 1, VWEU.

47 Derhalve moeten de bepalingen van richtlijn 2011/95, met name artikel 10, lid 1, onder d), worden uitgelegd met inachtneming van het Verdrag van Istanbul, ook al hebben bepaalde lidstaten – waaronder de Republiek Bulgarije – dit verdrag niet bekrachtigd. 7

Aangezien artikel 42quater de omzetting vormt naar Belgisch recht van artikel 13 van richtlijn 2004/38, moet de interpretatie van deze bepaling conform zijn aan de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

In nationaal recht wordt het begrip “huiselijk geweld” gedefinieerd in artikel 4, §1, 5° van de wet van 13 juli 2023 voor de preventie en de bestrijding van feminicides en gendergerelateerde dodingen:

5° persoon in kwetsbare toestand: elke persoon die zich in een kwetsbare toestand bevindt om sociale, economische, fysieke, psychische of administratieve redenen, zoals onder meer gebruikers van toxische stoffen, personen die zich in een prostitutiesituatie bevinden, migranten of asielzoekers of personen in illegaal verblijf, daklozen, of elke persoon die zich in een kwetsbare positie bevindt omwille van een of meer beschermde criteria wegens hun geslacht, gender, nationaliteit, zogenaamd ras, huidskleur, taal, geloof of levensbeschouwing, syndicale overtuiging, politieke of andere overtuigingen, sociale afkomst en positie, nationale of etnische afstamming, vermogen, geboorte, seksuele geaardheid, genderidentiteit of -expressie, leeftijd, huidige of toekomstige gezondheids-toestand, een handicap, burgerlijke staat, zwangerschap, bevalling, het geven van borstvoeding, moederschap, adoptie, medisch begeleide voortplanting, zogenaamde geslachtsverandering, seksekenmerken, fysieke of genetische eigenschappen, ongeacht of dit kenmerk daadwerkelijk aanwezig is of slechts vermeend is door de dader.

[...]

8° intrafamiliaal geweld: elk lichamelijk, seksueel, psychologisch, economisch of eengerelateerd geweld dat plaatsvindt binnen de familie of het huishouden of tussen voormalige of huidige partners, ongeacht of de dader in dezelfde woning als het slachtoffer verblijft of heeft verbleven.

9° partnergeweld: elk lichamelijk, seksueel, psychologisch, economisch of eengerelateerd geweld dat plaatsvindt tussen partners.

[...]

11° psychologisch geweld: elk geweld dat psychische schade veroorzaakt, of tot doel heeft psychische schade te veroorzaken en die onder meer de vorm kan aannemen van dwingende controle, smaad, verbale beledigingen en pesterijen.

[...]

13° economisch geweld: elk geweld dat economische schade veroorzaakt of elke handeling of gedraging die gesteld wordt met de bedoeling om economisch geweld te plegen en die onder meer de vorm kan aannemen van materiële schade, beperking van de toegang tot de middelen van het huishouden, het onderwijzen of de arbeidsmarkt of het niet nakomen van onderhoudsverplichtingen, en die tot gevolg heeft dat het slachtoffer financieel of materieel afhankelijk wordt of in bestaansonzekerheid belandt. (verzoekster onderlijnt)

De definitie van huiselijk geweld kan aldus niet beperkt worden tot het enkele fysieke geweld.

ii. Definitie van partnergeweld

De bestreden beslissing stelt dat er niet aangetoond wordt dat verzoekster het slachtoffer geworden is van een schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de wet. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet aantoont dat de referentiepersoon (haar echtgenoot) een gewelddadig persoon was.

Hiermee wordt de notie van partnergeweld gereduceerd tot enkel het “fysiek” geweld.

De definities van huiselijk geweld zoals opgenomen in het Verdrag van Istanbul en de wet van 13 juli 2003 zijn echter veel breder dan een nauwe interpretatie van huiselijk geweld zoals blijkt uit de bestreden beslissing. Huiselijk geweld omvat eveneens psychologisch en economisch geweld.

Artikel 42quater, §4, 4° van de wet van 15 december 1980 stelt trouwens dat: “indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonde tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek”, wat duidelijk aantoonde dat het slachtoffer zijn van fysiek geweld slechts één van de voorbeelden zijn die als schrijnende situatie beschouwd kunnen worden. De bepaling verwijst naar één van de wettelijke vormen van huiselijk geweld maar sluit de andere vormen van huiselijk geweld als zijnde schrijnende situaties niet uit. Ook de situaties van seksueel, psychologisch en economisch geweld, als zijnde vormen van huiselijk geweld, moeten begrepen worden als vallende onder het begrip ‘schrijnende’ situaties van artikel 42quater, §4, 4°.

Verzoekster toonde aan dat zij tijdens de periode van samenwoning met haar echtgenoot het slachtoffer werd van zowel psychologisch als economisch geweld. Zo beschreef verzoekster in haar begeleidend schrijven dat de heer K.:

- Haar de toegang tot gezondheidszorg ontzegde, terwijl verzoekster in die periode een miskraam had;
- Haar gezondheid in gevaar bracht door het constante roken in binnenruimtes;
- Geen rekening hield met verzoeksters voedselintoleranties en haar maagproblemen, waardoor verzoekster zich niet naar behoren kon voeden;
- Verzoekster geen toegang verleende tot persoonlijke hygiëne waardoor verzoekster huidproblemen kreeg;
- Controlerend gedrag uitoefende over de kleding die verzoekster mocht dragen;
- Verbaal geweld gebruikte tegen verzoekster en haar vernederde, zelfs in het bijzijn van zijn zoons;

- Haar sociaal isoleerde;

Verzoekster verliet uiteindelijk het huwelijk en de gemeenschappelijke woning omwille van haar snel verslechterende mentale gezondheidstoestand en om haar fysieke welzijn te kunnen waarborgen.

iii. Bewijslast

In het kader van de uitoefening van haar recht om gehoord te worden, legde verzoekster een begeleidend schrijven en een groot aantal bewijselementen neer die de situatie binnen haar relatie met de heer K. aantonen. Zo legde zij screenshots neer van al haar gesprekken met familieleden en vrienden waarin zij in de loop van haar relatie de feiten beschreef en verscheidene foto's van onder meer haar huidaandoening.

De bestreden beslissing stelt echter dat, behoudens de heer K.s' zoon - de heer Alihan K. - er geen getuigen zouden zijn van het misbruik dat verzoekster onderging.

Per definitie vindt partnergeweld plaats binnen het kader van een relatie tussen twee personen en, gewoonlijk, binnen de grenzen van hun woning. Verzoekster was in België bijzonder geïsoleerd na haar aankomst, aangezien zij hier enkel haar echtgenoot en diens kinderen kende. Dit isolement werd bovendien in stand gehouden door de heer K..

Door te stellen dat er geen derden getuigen waren van de relatie tussen verzoekster en haar echtgenoot, legt tegenpartij enerzijds de door verzoekster aangebrachte bewijzen naast zich neer en, anderzijds, wordt de bewijslast die door de bestreden beslissing vereist wordt onredelijk hoog.

Dat uit de neergelegde uittreksels van het gesprek tussen verzoekster en de heer Al. K. geen uitdrukkelijke bevestiging blijkt van de verschillende gedragingen van zijn vader ten aanzien van verzoekster, is géén bewijs van de afwezigheid van dergelijk gedrag. Het zou behoorlijk geënceneerd lijken moesten deze berichten exact herhalen wat verzoekster verklaart.

De bestreden beslissing verwijt aan verzoekster ook dat zij van haar telefoon geen gebruik maakte om hulp in te roepen. Dit is een hoogst subjectieve analyse, waarbij de bestreden beslissing stelt dat verzoekster zich op een specifieke wijze had moeten gedragen om als slachtoffer beschouwd te worden. Hiermee gaat tegenpartij voorbij aan werkelijke, bestaande obstakels voor slachtoffers van huiselijk geweld, die zich bovendien nog maar recent in een nieuw land kwamen vestigen, zoals:

- sociaal isolement en kwetsbaarheid;*
- onbekendheid met rechten en beschikbare middelen;*
- taalbarrière;*

Verzoekster was nog maar enkele maanden in België, in een vreemd land waar ze noch voldoende Frans of Nederlands kende, en helemaal geïsoleerd werd door haar echtgenoot.

Stellen dat verzoekster niet bewijst dat ze het slachtoffer was van huiselijk geweld omdat ze met haar gsm geen hulp ingeroepen heeft, dwingt slachtoffers van huiselijk geweld aan bepaalde, arbitraire voorwaarden te voldoen om als slachtoffer beschouwd te worden, wat onverenigbaar is met de bepalingen zoals opgenomen in het middel.

Erkenning bekomen van psychologisch geweld is bijzonder moeilijk. Zo kon verzoekster ook geen bijkomende getuigenissen verzamelen aangezien zij het gemeenschappelijk huis verlaten had en de contacten met de zoon van haar echtgenoot verwaterde en er geen andere getuigen waren van hun relatie.

Door de bewijslast onredelijk hoog te leggen, wordt verzoekster in de onmogelijkheid geplaatst om haar situatie van huiselijk geweld aan te tonen in het kader van het behoud van haar verblijfsrecht.

De bestreden beslissing legt een disproportionele hoge bewijslast op aan verzoekster en schendt, om die redenen, de artikelen 40ter en 42quater van de wet van 15.12.1980. Bovendien wordt de definitie van huiselijk geweld gereduceerd, en schendt de bestreden beslissing de artikelen 40ter en 42quater zoals gelezen in het licht van de artikelen 3 en 59 van het Verdrag van Istanbul en artikel 4, §1, 5° van de wet van 13 juli 2023.

De bestreden beslissing houdt niet op adequate wijze rekening met de door verzoekster aangebrachte bewijzen en uiteengezette feiten van huiselijk geweld waarvan zij het slachtoffer was. Om die redenen schendt de bestreden beslissing de artikelen 62, §2 van de wet van 15.12.1980, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Deze motieven rechtvaardigen de vernietiging van de bestreden beslissing."

4.2 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Zij voert daarbij een theoretisch betoog aan.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

4.4 Verzoekende partij is het echter ook niet eens met de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing en voert in realiteit dan ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van deze zogenaamde materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen

van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.5 Het zorgvuldigheidsbeginsel dat verzoekende partij ook geschonden acht, houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.6 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

4.7 Verzoekende partij geeft doorheen haar verzoekschrift voornamelijk aan dat zij van mening is dat zij wel degelijk zou moeten kunnen genieten van het behoud van haar verblijfsrecht. Daarbij ontkent zij niet dat de relatie op basis waarvan zij een verblijfsrecht kon bekomen, beëindigd is.

De persoonlijke overtuiging van verzoekende partij en het volharden hierin is echter onvoldoende om te besluiten tot een schending van de wettelijke bepalingen ter zake. Dit komt er immers op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidsstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij.

4.8 Nergens wordt betwist, wat ook onmogelijk lijkt te zijn, dat verzoekende partij haar verblijfsrecht kon bekomen door haar huwelijk met een Belgische onderdaan en dat deze initiële situatie intussen sedert een geruime tijd niet meer actueel is. Eigenlijk is de situatie tussen partijen zeer snel na de komst van verzoekende partij reeds grondig gewijzigd. Verzoekende partij werd op 21 maart 2025 in het bezit gesteld van een F-kaart, maar reeds op 14 april 2025 werd zij elders ingeschreven. Zij bleek de echtelijke woonst verlaten te hebben en uit de communicatie zoals deze te vinden is in het administratief dossier blijkt dat de relatie toen eigenlijk al niet veel meer voorstelde en er blijkt evenmin uit dat partijen sedertdien hun relatie een nieuwe adem wisten in te blazen.

Uit het administratief dossier blijkt bijgevolg inderdaad duidelijk dat de situatie die leidde tot een verblijfsrecht in hoofde van verzoekende partij volledig veranderd is.

Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet laat in een dergelijk geval toe om met eerbiediging van een aantal beperkingen een einde te maken aan het verblijfsrecht van personen die zich in een dergelijke situatie bevinden.

Dit artikel stelt concreet voorop dat:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster slechts sedert 21 maart 2025 in het bezit was van een verblijfskaart in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belgische onderdaan (meer bepaald een zogenaamde F-kaart).

De Raad herhaalt hierbij dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij intussen geen relatie meer heeft met haar echtgenoot, dat deze echtgenoot zelfs aangeeft een echtscheiding (desgevallend in Ghana) voor ogen te hebben en dat beiden ook enkele luttele maanden na de komst van verzoekende partij naar België op afzonderlijke adressen wonen.

4.9 Met een schrijven van 13 juni 2025 verzocht verwerende partij verzoekende partij om bewijsdocumenten over te maken om te controleren of zij nog aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, zoals voorzien in artikel 42quater, §5, van de Vreemdelingenwet. Dit schrijven werd aan verzoekende partij betekend op 19 juni 2025 en daaropvolgend heeft zij alle door haar nuttig bevonden elementen ter beoordeling voorgelegd.

Ondanks deze stukken heeft verwerende partij geoordeeld dat verzoekende partij niet langer voldoet aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht en dat haar verblijfsrecht bijgevolg beëindigd diende te worden en dat haar F-kaart gesupprimeerd diende te worden.

4.10 Verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift alleszins nergens de vaststelling dat er geen sprake meer is van een minimum van relatie tussen de beide echtelieden. De gevolgtrekkingen die op dit vlak gebeurden door verwerende partij zijn dan ook correct gelet op de stukken zoals vervat in het administratief dossier.

4.11 Verzoekende partij voert echter wel aan dat zij aanspraak zou kunnen maken op de uitzonderingsgronden die voorzien zijn in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4°. Deze bepaling geeft aan dat:

"§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan

minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

Zoals reeds aangehaald, kan er niet besloten worden dat er nog een minimum aan relatie is tussen de beide echtgenoten. Evenmin is er sprake van gemeenschappelijke kinderen waardoor de eventuele uitzonderingsgrond op dit vlak van toepassing zou kunnen zijn in dit kader.

Verzoekende partij is van mening dat zij het slachtoffer zou zijn van *intra* familiaal geweld wat de toepassing van de uitzonderingsgrond zoals vermeld onder 4° in voormeld artikel zou rechtvaardigen. Hiervoor verwijst zij met name naar het begrip huiselijk geweld en stelt zij dat de Vreemdelingenwet geen definitie voorziet van dit begrip. In dit verband verwijst zij naar artikel 3 van het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, artikel 59 van het Verdrag van Istanbul en artikel 4 van de wet van 13 juli 2023. De bestreden beslissing gaat hier echter reeds op in en geeft aan dat er inderdaad blijkt uit de verklaringen en stukken die voorgebracht worden dat partijen, en dan met name verzoekende partij, erg ongelukkig waren tijdens hun kortstondige huwelijkse relatie en dat zij beiden een ander beeld voor ogen hadden van wat de relatie uiteindelijk had moeten worden. Uit dit geheel kan er echter objectief niet vastgesteld worden dat verzoekende partij hulp heeft gezocht of getracht heeft objectief in dit kader vaststellingen te laten doen. Er zijn geen stukken voorhanden die afkomstig zijn van psychologen of artsen. Evenmin blijken er processen-verbaal voor te liggen en blijken de stukken vooral een beeld te geven van een zeer ongelukkige relatie welke verzoekende partij ook niet wenste te behouden onder die vorm. Objectieve vaststellingen liggen echter inderdaad niet voor waardoor verwerende partij terecht kan besluiten dat ook deze uitzonderingsgrond niet aangewend kan worden ten voordele van verzoekende partij.

4.12 Verwerende partij dient bij een beëindiging van het verblijfsrecht zoals deze intussen voorligt daarnaast ook rekening te houden met een reeks zogenaamde humanitaire elementen (zie artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet). In dit kader heeft verzoekende partij allerhande stukken neergelegd.

Op basis van deze stukken heeft verwerende partij deze verschillende elementen wel degelijk afgewogen. Verzoekende partij onthoudt zich in haar verzoekschrift ook van enige commentaar op dit vlak.

De bestreden beslissing geeft aan dat verzoekende partij een jonge vrouw is die slechts een zeer beperkte tijd in België verbleven heeft, dat zij inderdaad werkt maar dat deze tewerkstelling erg beperkt is en zich financieel nog steeds in een erg precarie situatie bevindt en er verder nergens uit blijkt dat zij buitengewoon ingeburgerd zou zijn of buitengewone taalkennis heeft opgebouwd tijdens haar zeer korte verblijf hier te lande.

4.13 In zoverre verzoekende partij bij haar verzoekschrift nog documenten toevoegt die zij voorheen niet ter kennis gebracht had aan verwerende partij kon deze laatste op geen enkel moment op de hoogte zijn van de inhoud van deze gegevens alvorens de bestreden beslissing te nemen. Een dergelijk initiatief betreft dan ook niet meer louter het nagaan van de wettigheid van de bestreden beslissing, maar wel de beoordeling van de opportuniteit ervan.

De Raad heeft hierin echter geen bevoegdheid, hij is geen rechter in hoger beroep en hij kan niet overgaan tot een herbeoordeling van de aanvraag hetgeen enkel het bevoegde bestuur toekomt.

4.14 Voor wat de aangevoerde schending betreft van de bepalingen van het Verdrag van Istanbul wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich grotendeels beperkt tot een zeer theoretische uiteenzetting over de

definitie van het begrip huiselijk geweld en verder voor de concrete toepassing hiervan verwijst naar haar eigen verklaringen. Zij geeft daarbij aan dat het zeer moeilijk is om het volgens haar aanwezige psychologische druk of emotioneel misbruik te bewijzen.

Verzoekende partij slaagt er echter niet in aan te tonen dat er onomstotelijk blijkt dat er inderdaad sprake is van dergelijke feiten binnen de huwelijkse relatie van partijen. Er blijkt dan ook niet dat zij niet bij machte was om haar rechten desgevallend te doen gelden. Temeer daar zij wel haar beklag gedaan lijkt te hebben bij een vriendin en de zoon van haar echtgenoot, maar blijkbaar niet op zoek ging naar meer gespecialiseerde hulpverlening als dat al nodig geweest zou zijn. Verzoekende partij kan dan ook onvoldoende bewijzen dat het door haar aangevoerde psychologische misbruik op een dergelijke wijze heeft plaatsgevonden of onder die noemer geplaatst kan worden.

In ieder geval toont zij niet aan dat het in haar geval gaat om een bijzonder schrijnende situatie zoals die wordt gevisieerd in artikel 42^{quater}, §4,4° en dat de verwerende partij kennelijk onzorgvuldig zou hebben gehandeld door te stellen dat de uitzondering voorzien in deze bepaling niet van toepassing is. In die optiek is de verwijzing naar artikel 59 van het Verdrag van Istanbul en de daarbij door verzoekende partij ontwikkelde argumentatie niet dienstig.

4.15 In dezelfde zin verwijst verzoekende partij ook nog naar artikel 4, §1, 5° van de wet van 13 juli 2023 voor de preventie en de bestrijding van feminicides en gender gerelateerde dodingen waarbij zij er op wijst dat huiselijk geweld niet herleid kan worden tot enkel fysiek geweld.

Enerzijds herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing dergelijk huiselijk geweld geenszins herleid tot louter fysiek geweld en anderzijds wijst zij er opnieuw op dat verzoekende partij er niet in slaagt te bewijzen dat zij daadwerkelijk het slachtoffer werd van dergelijke feiten. Bijgevolg heeft verzoekende partij ook op dit vlak geen belang bij het opwerpen van een mogelijke schending van voormeld artikel in zoverre dit al opgeworpen zou kunnen worden gelet op de bevoegdheidsverdeling zoals geldend ten aanzien van de Raad.

4.16 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. DE WILDE
---------------------	-------------